

DE Ridderlijke Komediant

'N ROMANTISCHE
GESCHIEDENIS

DOOR JOH. W. BROEDELET

Aan het einde van de zaal, waar het tooneel was opgeslagen, werd haastig geklopt en getimmerd voor 't slot-bedrijf. Men hoorde er de schorre stem van den directeur, die driftig bevelen gaf, terwijl zijn artisten met alles af en aan holden.

„Dat koor maakt me bekaf,” beklagde de leider zich. „Als ik met den korte denk te spreken, staat de lange op eens voor me en moet ik weer heelemaal naar boven kijken. En is m'n blik eindelijk zoo ver, dan vraagt de korte me weer wat en ik kan weer tegen mijn voeten praten. Ik krijg er 'n stijven nek en schele hoofdpijn van. O, als het publiek toch eens wist, wat er al zoo bij regie komt kijken!”

„Weet je, hoe ze ons in de zaal noemen?” vroeg de heel korte aan den heel lange, „heel en half Watt. Snap jij dat?”

„Kom,” zei Sigmund de Stoute, en hij plakte zijn monocle vast in zijn oog. „Ik zal 'ns vragen, of ze 'n beetje opschieten. Kunst is 'n mooi ding, maar 't moet niet te lang duren. En mogelijk lusten ze ook wel 'n slok. De eerste dramatische rol zal van al dat geschreeuw tenminste 'n keel hebben zoo droog als de Arabische woestijn.”

Onder dit voorwendsel begaf Sigmund zich achter de coulissen van „Kroon en Eer, of Edelmoedigheid en Vergelding”, want, al was hij royaal, de dorstigheid van de komedianten liet hem tamelijk koud: hij was alleen 'n beetje nieuwsgierig naar de ingénue, die hem met haar lief uiterlijk bijzonder had bekoord. Hoe groot was dus z'n teleurstelling, toen hij ontdekte, dat de ingénue door een mannelijk speler werd vertolkt! „Aan het tooneel is waarachtig alles bedrog!” luchtte hij binnensmonds zijn toorn. „Ik moest 't heele stel eigenlijk maar naar beneden laten smijten. Maar natuurlijk niet voor 't stuk uit is; anders zijn m'n gasten weer niet tevreden.”

„Machtig heer,” lispelde de zwaar geschminkte Emilie, die, in haar breed Koninginne-gewaad, wat je noemt 'n stuk in 't huishouden was. „Kan ons spel u bekoren?”

„Ach, schei uit,” weerde Sigmund haar onwillig af. „Jij bent natuurlijk ook 'n kerel, leelijke dikzak! Daar loop ik niet nog eens in.” En hij wendde zich tot de directie met de vraag, of de pauze nòit om was.

„O, o, o!” kreunde Emilie verontwaardigd. „Die bliksemsche travestie kaapt me al mijn successen af. Ik 'n leelijke dikzak? Ik ben geen moderne lat, waarvan je niet weet, waar de voor- en waar de keerzijde zit; dat is zeker. Maar ik heb m'n verschillende charmes en als de oogen van Sigmund den Stouten eindelijk zullen opengaan... Maar, ach, hemeltje, m'n hant hangt eigenlijk aan m'n knappe ridder-rol! O, o, wat is de liefde toch een weg vol struikelblokken — net 'n kruiswoorden-puzzle!”

Ze zuchtte diep, gaf daarop den jongen man, die de ingénue speelde, een geduchten uitbrander, omdat hij haar, zooals ze 't deed voorkomen, in 'r spel gehinderd had. Deze wist echter beter en mompelde: „Kon jij nog maar voor jong meisje spelen, hè? Kijk je nog 'ns om?”

„Jawel, genadig heer,” sprak de eerste dramatische

rol deemoedig, „nog even de kroon op m'n kop gezet en we geven 'm weer van katoen. Ja, aan het slot sterven we allemaal weer; ik vind, de toeschouwer moet voldaan van ons weggaan. 't Is anders 'n duur stuk met al die gewonden: met minder dan 'n halve flesch bessensap kom ik niet uit. Want ik houd van naturalistisch, gezond spel: Waarheid, waar je houvast aan hebt! Geen mystieke-heid, meneer! Ibsen komt bij mij nooit op het repertoire. Dan speel ik nog liever als lid van den Bond van Nederlandsche Tooneelschrijvers! Zoodra u weer op uw zetel gevestigd zult zijn, edele heer, laat ik 't gordijn ophalen.”

„'n Beleefde man,” moest Sigmund bij

zichzelf erkennen. „Hij weet waar hij staat. Hm, ik zal hem toch maar niet naar beneden laten gooien.”

„Ach, Molière zal 't ook ondervinden,” verontschuldigde de directeur zich tegen zijn tweede rol over zijn nederig doen. „Je mag artist zijn zooveel je wilt, als je de grooten niet vleit, kom je er niet. 't Is beroerd, maar je vecht niet tegen de Bierkaai.”

Hij gaf de traditioneele stampen op den grond en de heel lange, die daar natuurlijk vlugger mee was dan de heel korte trok in 'n paar rukken het gordijn op. Aller aandacht was nu weer gericht op 't tooneel, waar Emilie als de koningin de ridderrol — Camilia volgde deze scène met ongewone attentie — mangelig aan haar boezem drukte.

„Verdraaid, 't is tòch 'n vrouw!” hoorde men Sigmund duidelijk uitroepen, toen de luide dialoog op het tooneel onverwachts 'n oogenblik stokte.

De douairière Clotilde van Rozenhaag keek verontwaardigd op en de gepensioneerde Tittel tot Kittel kreeg last van 'n kramplach. Emilie echter, als was haar 'n buitengewone onderscheiding verleend, liet den half verstikten Flodoardo even los, maakte 'n diepe nijging voor den slotheer en zei met haar volste stem: „Inderdaad, machtig heer, dat ben ik! En dank u wel!” Daarop had de vertooning van „Kroon en Eer, of Edelmoedigheid en Vergelding” weer voortgang.

VII

Flodoardo, nog steeds in zijn sierlijk ridder-complet van den vorigen avond — hij wou op de zeldzaam verrukkelijke Camilia een bij uitstek gunstigen indruk maken! — liep wat heen en weer te draaien in een der ruime vertrekken van „Het Arendsnest,” in de zoete hoop, de schoone jonkvrouw te mogen ontmoeten. „Wat 'n oogen heeft zij,” mompelde-ie bij zichzelf. „En wat een lipjes en welk een onnavolgbaar gracieus neusje! Ik moet zien, dat ik dat alles voor mijn heele verdere leven krijg, of mijn bijnaam is niet de Onversaagde!”

Hij begon eens luid te kuchen en dan brokstukken uit de nieuwe rol, welke hij morgen spelen moest, met overduidelijke stem op te zeggen. En zie, net toen hij er met vuur uitgestooten had: „O, liefste maagd van heel het land, Vereenig' ons den huwelijksband!” of boven hem ging een deur open en aan de trap van haar kamer verscheen Camilia. „Deksels van die gelegenheid moet ik profiteeren,” dacht Flodoardo dadelijk en, den schijn aannemend alsof hij haar niet ontdekt had, sprak hij hardop voor zichzelf: „Die rol van den gemaskerden edelman zal mij best liggen, want ik ben in werkelijkheid krankzinnig verliefd op de dochter van mijn gastheer, de onvergelykelijke Camilia, en als

ik maar even aan haar denk, heb ik van zelf den juisten toon, den waren gloed en de vereischte wanhoop te pakken. Als er al ochtend-bladen waren, wat zou ik 'n schitterende recensies kunnen uitknippen! Maar voor die lamme dingen is de tijd helaas nog niet aangebroken. O, Camilia, begeester mijn spel!”

Met z'n tamelijk lange beenen, en geweldig arm-zwaaiend, bleef hij verwoed heen en weer beren, terwijl hij den eenen fraaien volzin na den anderen uit zijn rol met geweldig pathos oplas.

Camilia echter was ook niet van gisteren. Ze dacht: „Welzeker kereltje, mij neem je d'r niet tusschen: je hebt me best gezien en je

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Flodoardo, een ridder, en twee struik-roovers, Robertus en Gijs, ontmoeten in een herberg een troep reizende tooneelspelers, die op weg zijn naar de burch van Sigmund den Stouten. Flodoardo is verliefd op diens dochter Camilia. De roovers sluiten zich bij den troep aan om het kasteel aldus binnen te dringen, en Flodoardo om Camilia te zien. Het bericht van hun komst wordt op het aan afleiding niet rijke kasteel door Camilia en haar vader met vreugde begroet. Sigmund noodigt enkele gasten op de voorstelling uit, de douairière Clotilde van Rozenhaag, haar zoon Diederik, den gepensionneerden burchtheer Tittel tot Kittel.